

РЕШЕНИЕ

№ 4

гр. София, 26.02.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ВОЕННО-АПЕЛАТИВЕН СЪД в публично заседание на четиринадесети февруари през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: полк. РУМЕН ЛЮБ. П.

Членове: полк. ПЕТЬО СЛ. П.
полк.ЮЛИЯН В. БАНКОВ

при участието на секретаря ТАНЯ ИЛ. ДИМЧЕВА
в присъствието на прокурора И. Ив. П.
като разглежда докладваното от полк. РУМЕН ЛЮБ. П. Въззивно
административно наказателно дело № 20236000600050 по описа за 2023
година

образувано по протест от полк. Едуард Владимиров - прокурор във Военно-
окръжна прокуратура – С. срещу Решение № 4/15.11.2023 г. по АНД №
62/2023 г. по описа на С. военен съд.

С Решение № 4/15.11.2023 г. по АНД № 62/2023 г. по описа на С. военен
съд, обвиняемият К. Г. У. от военно формирование – (НГЧ)
е признат за невинен в това, че на 30.01.2023 г., около 9.15 часа в гр. С., на ул.
„.....“, срещу е обидил военно длъжностно лице при изпълнение на
задълженията му по военна служба – Е.Н.Н. – военнослужещ в Регионална
служба „Военна полиция“ – С., казвайки унизителни за честта и
достоинството му думи в негово присъствие, поради което и на основание чл.
304, предложение първо от НПК е оправдан изцяло по повдигнатото
обвинение по чл. 378, ал. 2, вр. ал. 1 от НК.

В срока по чл. 319, ал. 1 от НПК е постъпил протест от прокурор във
Военно-окръжна прокуратура - С. срещу горесцитираното решение.

Сочи се, че при постановяване на решението първоинстанционният съд
не е съобразил в цялост доказателствения материал, като по този начин

неправилно е определил като недоказано обстоятелството, че обвиняемият е извършил престъплението, за което му е повдигнато обвинение.

Твърди, че съдът неправилно е направил извода, че досъдебното производство е водено в разрез с принципите на наказателния процес за обективност, обективно, всестранно и пълно изследване на обстоятелствата, както и за непосредственост.

Прави се искане пред въззивния съд, след проверка законността и правилността на обжалваното решение, същото да бъде отменено на основание чл. 336, ал. 1, т. 2 от НПК и да бъде постановено ново, с което обвиняемият К. Г. У. от военно формирование – (НГЧ) да бъде признат за виновен по повдигнатото обвинение.

В съдебно заседание прокурорът поддържа протеста, като намира, че постановеното решение е неправилно, тъй като при постановяване на съдебния акт е нарушен законът и са били допуснати съществени нарушения на процесуалните правила, поради което прави искане да бъде отменено решението на първоинстанционния съд и обвиняемият да бъде признат за виновен по повдигнатото му обвинение.

По делото няма постъпило писмено възражение от защитниците и обвиняемия.

В съдебно заседание пред въззивната инстанция защитникът на обвиняемия развива доводите, че постановения съдебен акт е правилен и законосъобразен. Счита, че протеста е бланкетен и в него не се съдържат никакви конкретни съображения, а само декларативни твърдения за това, че при постановяване на решението съдът не се е съобразил с целия доказателствен материал и че са неправилни изводите за недоказаност на обвинението, както и че досъдебното производство е водено в разрез с принципите на наказателния процес за обективност, всестранност и пълност.

Твърди се, че в протеста не се сочи конкретно кое доказателство се счита за необсъдено, както и никакви аргументи за твърденията за начина за водене на досъдебното производство. Конкретно се сочат детайли от мотивите на решението в тази насока, като се излагат доводи, че първоинстанционния съд е направил подробен анализ и съпоставка на показанията на свидетелите с обясненията на обвиняемия. Съдът се е позовавал на всички събрани доказателства и затова се иска решението на първата инстанция да бъде потвърдено.

Обвиняемият К. У. се явява лично и в своя защита заявява, че поддържа казаното от неговия адвокат-защитник, като прави искане за потвърждаване на решението, тъй като не е виновен.

Военно-апелативният съд, като прецени събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на страните и след като извърши цялостна проверка на обжалвания съдебен акт, съобразно изискванията на чл. 314 от НПК намери за установено от фактическа и правна страна:

На 30.01.2023 г. служители на Регионална служба „Военна полиция“- С. (РСВП-С.) осигурявали охраната на (НГЧ), по време на полагане на венци пред паметника на в гр. С., съгласно утвърден План №/07.01.2023 г. В осигуряването на мероприятиято. Като обектова охрана в района, съгласно указанията на ръководителя на мероприятиято, участвал и свидетелят Е.Н.Н. от РСВП-С.. Преди да премине на служба във „Военна полиция“, Н. бил на служба в НГЧ, откъдето се познавал с обвиняемия К. Г. У..

Служителите на НГЧ се строили пред паметника на . и в строй тр.....ъгнали към градината „.....“, за поднасяне на венци пред паметника на По време на придвижването от паметника на до градината „.....“, около 09,15 часа, свидетелят Е. Н. изпълнявал задълженията си по военна служба, като обектова охрана в района на ул. „.....“, срещу (ЦВК).

Докато бил в строя, който минавал покрай свидетеля Е. Н., обвиняемият У. му подвикнал, като го поздравил и му напомнил, че се познават. Изречените от обвиняемия реплики били чути и от други свидетели.

След приключване на мероприятиято, на 02.02.2023 г. свидетелят Е. Н. написал докладна записка до началника на 02 сектор „.....“ при РСВП - С., в която описал случилото се, като заявил, че обвиняемият У., когато е бил в строя е отправил обидни думи към него, като тези думи са били чути от всички присъстващи.

При така установената фактическа обстановка първоинстанционният съд е признал обвиняемия К. У. от за невинен и на основание чл. 304, пр. 1 от НПК го е оправдал по обвинението по чл. 378, ал. 2 вр. с ал. 1 от НК.

Военно-апелативният съд в настоящия състав намира протестът на прокуратурата за неоснователен.

По отношение на доказателствените материали, събрани от първата инстанция, въззивният съд приема, че те са допустими, относими, достоверни и достатъчни, за да се установят релевантните факти от предмета на делото. Изцяло възприема доказателствата, събрани от Военен съд - С..

Първоинстанционният съд е изяснил напълно обстоятелствата по чл. 102, т. 1 - 3 от НПК, като е посочил доказателствата, на които се позовава при постановяването на решението си. Изложени са обосновани доводи при анализа на доказателствената съвкупност.

Първоинстанционният съд в съответствие със закона е провел съдебно следствие, при което при условията на непосредственост и устност пред него е събрал и проверил доказателствения материал. По този начин имал възможността лично да се убеди и да възприеме съдържанието на доказателствените средства.

Настоящата инстанция изцяло споделя мотивите на първоинстанционния съд относно анализа на доказателствения материал. Обстойно и задълбочено са изследвани всички гласни доказателства, които са съпоставени с обясненията на обвиняемия К. У. и с показанията на свидетеля Е.

Н. Останалите разпитани като свидетели военнослужещи гвардейци са категорични, че от обвиняемия У. не са отправяни към свидетеля Е. Н. думи, които съзнателно и целенасочено да са целели унижаването на чувството му за чест и достойнство, и по съдържанието си да са противоречали на изискванията за благоприличие и на добрите нрави.

Установява се от гласните доказателства, че обвиняемият К. У. и свидетеля Е. Н. са се познавали отпреди и че действително на посочените дата и място между тях са били разменени реплики във връзка с това познание. Не се установява, обаче, обвиняемият У. да е изрекъл по отношение на Е. Н. думите „Ей, Е., Е., вижте го Е.“ и „Ей, Е., попадна си на местото в! Няма го С. да му!“ Свидетелят Н. твърди, че това е станало в негово присъствие и че думите на У. са били възприети от останалите, които се смеели и побутвали. Свидетелите Н.В. и А.К. пред първоинстанционния съд потвърждават размяната на реплики между обвиняемия У. и Н., но твърдят, че в строя настроението по време на придвижването по бул. „.....“ до паметника на е било ведро и военнослужещите са се шегували помежду си, и не е имало нарушения или смут, вкл. такива породени от отправена от обвиняемия реплика с посоченото съдържание. Показанията на тези свидетели кореспондират с обясненията на обвиняемия и освен това се подкрепят от заявеното от свидетелите С.М., И.Д., А.П. и А.Г., които потвърждават, че в строя не е имало смут или прояви, нарушаващи уставните правила. Единствено свидетелят С.П. съобщава пред съда, че изреченото от обвиняемия К. У. към свидетеля Е. Н. е съдържало и името „С.“, но свидетелят не уточнява в какъв контекст е било употребено то. Поради това, законосъобразен е направеният от първоинстанционния съд извод, че съвместният анализ на показанията на свидетеля Н. с останалия доказателствен материал установява, че заявеното от него не се подкрепя от годните доказателствени източници и представлява израз на дългогодишното негативно лично отношение към обвиняемия К. У., породено от усещането на свидетеля, че обвиняемият не оценява достатъчно личността му.

В заключение, събраните по делото доказателства не установяват извършването от обвиняемия У. на престъплението, за което е привлечен към наказателна отговорност, поради което правилно и законосъобразно той е бил оправдан по обвинението в престъпление по чл. 378, ал. 2, вр. ал. 1 от НК.

При разглеждане на делото не са допуснати нарушения на процесуалните правила от категорията на съществени, които да са довели до ограничаване правото на защита на обвиняемия, поради което решението на С. военен съд следва да бъде потвърдено, а протестът на прокуратурата оставен без уважение.

По изложените съображения и на основание чл. 334, т. 6 и чл. 338 от НПК Военно-апелативният съд

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА решение № 4 от 15.11.2023 г. по анд № 62/2023 г. по описа на Военен съд - С..

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване и протестиране.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____